

HFM

Hajrá Futás Magazin

DIGITÁLIS KIADVÁNY

Alapítva: 2015 – VIII. évfolyam

24. szám – 2022. november

Egy atléta elismerése

Gondolatok az atlétikáról

Miért az atlétika?

Egy olimpikon az Atlétatalálkozókról

Gyerekek és a futás

Nyaralás futással

A dobóatléták igaz barátok

„Mi a szép a futásban?

Az, hogy egyedül vagy, és csak magadra számíthatsz.”

Rózsavölgyi István

Gondolatok az atlétikáról

CSISZÁR FERENC

„Az atlétika mint alapsportág először 12-13 éves koromban kezdett jobban érdekelnem, mikor hetedikes koromban mindenkit túldobtam kislabdával az általános iskolában. Gyorsan le is igazoltak a 11. kerületi SI-be, ahol Szepesi Ádám vett „kezelésbe”. Később, amikor a Váci Mezőgazdasági Szakközépiskolába kerültem, a körülmények miatt átmenetileg eltávolodtam az atlétikától, és a kosárlabdával kezdtem foglalkozni. 16 évesen, másodévesen véletlenül kerültem kapcsolatba a diszkoszvetéssel. Az iskolai testnevelő tanárom 6. embert keresett az országos területi csapatversenyre. Hosszú kezem miatt kérte, próbáljuk ki. A csapatbajnokságon már 2. számú diszkoszvető lettem 2-3 hét gyakorlás után, dobókör és szakedző nélkül. Országosra nem jutottunk ki, de a motiváció megmaradt. Alapvető edzőkörülmények hiányában, szinte csak a ruganyosságfejlesztő kosár- és röplabdázás jelentette a diszkoszon kívül a sporttevékenységemet. 1,5 évvel később, negyedéves korom szeptemberében, 1972-ben, a müncheni olimpia idején dobókört építettünk, ami elengedhetetlen feltétele volt a szakág fejlődésének. Pillanatok alatt 15-20 diákot rá tudtam venni a dobószámokra. Ehhez persze kellett, hogy az iskola biztosítson 10-12 db 1,5 kilós diszkoszt. Az eredmény fél év múlva érzékelhető lett. 1973 tavaszán az iskola

diszkoszcsapata üstökösként fejlődött, és a júniusi, Szombathelyen megrendezett Ország Középiskolás Bajnokságon több mint 3,5 méteres országos csúcsvitával megnyertük az országos bajnokságot. Előtte egy nappal ez meglepetésre nekem egyéniben is sikerült, legnagyobb riválisom legyőzésével. A jeles érettségi, az eredményes egyetemi felvételi és a csapat, valamint egyéni OB bajnoki cím életem legszebb hónapját adta! Azóta is 1973 júniusa életem legeredményesebb időszaka. Ha belegondolok, hogy az első két évem 24 hónapjából összesen két-három hónapot dolgoztam szakedzővel a BEAC-on, úgy vélem, elég jó eredményt sikerült elérnem. Utána jött az 1 év katonaság, 5 év egyetem Gödöllőn, közben ifi, utánpótlás, majd felnőtt válogatottság és bajnoki cím, ranglistavezetés... stb.

Az 1973-as sikerév után 11 hónap katonaság következett, és a leszerelés után, 1974 szeptemberében a hiányos edzések ellenére 51.98 méterrel utánpótlás ranglistavezető lettem 2 kg-os diszkosszal. 1975-ben 54.46 m, 76-ban 56.40 m, 77-ben 56.62 m volt a legjobb eredményem és a 76, 77-es utánpótlás bajnokságot is nyertem egyetemi tanulmányaim mellett. Akkoriban Nagy Zsigmond (egykori súlylökő olimpikon) volt az edzőnk, aki sajnos a karrierjének előtérbe helyezése miatt felhagyott az edzőséggel. 1976-ban a montreali olimpia után a MASZ bővítette felnőtt válogatott keret tagságát, és másodmagammal, Kácsor Pista súlylökő barátommal együtt meghívást kaptunk a nagymenők közé. Ez azzal járt, hogy 6 hetente kötelező volt részt venni minden év novembere és májusa között a Tatai edzőtáborban rendezett 3 napos felméréseken. Az egyetem mellett nem volt könnyű a szinten tartás, de 1978-ban 59.30, 79-ben (az államvizsga évében) 59.12 méterig jutottam. Hat alkalommal nyertem meg az egyetemi és főiskolás országos bajnokságot diszkoszvetésben 1975–1980 között. 1979 őszén egy jól menő tsz agronómusa lettem, és mellette 1980-ban kétszer is sikerült teljesíteni a 60 méteres első osztályú szintet, és 60.14 m-rel zártam az évet. 1981-ben Faragó Jánossal, akkor még aktív diszkoszvetővel dolgoztam, a felnőtt országos bajnokságon második lettem, és nem kis szerencsével év végére a felnőtt országos ranglista élére kerültem diszkoszvetésben 61.82 méterrel. 1982-ben átigazoltam a GEAC-ból az MTK VM-be, és belevágtam 5 éves félprofi pályafutásomba. 1982–83-ban sikerült megnyerni a felnőtt országos bajnokságot, de az 1984-es los angelesi politikai bojkott miatt törés keletkezett a felkészülésben. Az olimpiai szereplés helyett kaptunk egy havannai részvételt, ahol életem legnagyobb vereségét szenvedtem egy kubai világklasszistól. 12 méterrel még nem kaptam ki soha. Mariano Delis azon a versenyen 71.0 méterrel nyert! Akkor kezdtem el komolyabban gondolkodni, hogy agrármérnöki végzettséggel meddig folytassam sportpályafutásomat. Edzőmet is faképnél hagytam, és szabadúszóként dolgoztam a hátralevő 2 évemben a jobb lehetőségek reményében. Szóba került dr. Szécsényi és a Szegletes, Holló, Győri, Csizsár négyes, de különböző okok miatt nem jött össze. 1980 és 1986 között 84 kivétellel minden évben túldobtam a 60 métert, és 1986. augusztus 24-én Prágában zártam diszkoszvető pályafutásomat 60.02 méterrel a Vasas színeiben. Természetesen azt ott azonnal nem közöltem senkivel, mert jól elbántak volna velem. Visszavonulásomat 1987. augusztus 10-én jelentettem be, és a MASZ 1987. november 29-én búcsúztatott el mint ex magyar válogatottat.”

Csizsár Ferenc (1955) a 80-as évek diszkoszvetője, a GEAC és az MTK sokszoros válogatott atlétája.

Országos bajnokságot nyert két alkalommal.

Egyéni legjobb eredménye: 61,82 (1981).

HFM HAJRÁ FUTÁS MAGAZIN

- Futással foglalkozó lap ▪ Főszerkesztő: Cseke István. Szerkesztő: Varga Lajos ▪ A szerkesztőség címe: 4225 Debrecen, Perem utca 25.
- E-mail: istvancseke55@gmail.com ▪ Telefon: 06-30-695-3880 ▪ A „HAJRÁ FUTÁS” Egyesület digitális kiadványa ▪ Grafikai munkálatok: ifj. Cseke István
- Fényképek: Berényi Ibolya, Dremák Albert, 100 Év Atlétika ▪ Nyomdai előkészítés: Barna Ildikó

A magazin letölthető a www.hajrafutas.hu, a www.hrse.eu honlapokról és a Facebook HAJRÁ FUTÁS csoportban.

A szerkesztőség hozzájárul a magazin egészben vagy részletekben történő másolásához és terjesztéséhez.

Miért az atlétika?

Mottó:

„A futást szeretni, az edzés nehézségeit legyőzni, a versenyzés nemes küzdelmét átélni, célba érkezni, a dobogón állni, a siker magasztos pillanatait megélni, atlétának lenni.”

Tehetséges fiatal atléták, akik már eddig is szép eredményeket értek el. Szorgalmasak, kitartóak, megvan az esélye, hogy sokra vigyék szeretett sportágukban, hogy komoly sikereket érjenek el. Szurkolunk nekik, szorítunk értük! Hajrá Futás!

BÁNOVICS JÓZSEF (2003) MATE – GEAC, U20-as világbajnokságon döntős rúdugró.

„Igazából nem nagyon tudom megfogalmazni, hogy miért az atlétikai pályafutást választottam, de inkább az élet hozta úgy, hogy ide kerültem. Előtte sokféle sportot kipróbáltam, a labdajátékoktól a küzdősportokig, de egyikben sem éreztem magamat eléggé komfortosan, ezért váltottam az atlétikára, és ezen belül is megfordultam több számban is, de végül a rúdugrás nyerte el a tetszésemet. Azóta imádom egyre magasabbra ugrani és küzdeni a kihívásokkal.”

ERDÉLYI KATINKA (2000) BEAC SE U23-as országos bajnok távfutó.

„11 éves korom óta az atlétika a mindennapjaim része. Kezdetben a Győri Atlétikai Klub versenyzője voltam, majd az egyetemi évek során átigazoltam a BEAC-ba. Egy elhúzódó sérülés miatt 3 év kimaradt a középiskola után, de ekkor értettem meg igazán, mit jelent számomra az atlétika. Sok megpróbáltatással teli, nehéz időszak volt, de sosem adtam fel, mert a futás nélkül nem voltak teljesek a napjaim, mindig hiányzott valami. Az atlétika fegyelemre és kitartásra tanít, hogy az élet különböző területein is könnyen helyt tudjak állni. A versenyeken elért eredmények pedig arányosan mutatják a belé fektetett időt és energiát.”

KARSAI GÁBOR (2004) Békéscsabai AC, országos bajnokságon bronzérmes távfutó.

„Az atlétikával 2014-ben találkoztam először a Gyomaendrődi Kihívás napi futás keretein belül ahol Vaszkán Gábor azt mondta, hogy szerinte megélné komolyabban is foglalkoznom a sporttal, ezért elkezdtem hozzá edzésre járni. A beilleszkedéssel nem volt gondom, mert az edzések jó hangulatban teltek. Azonban, ahogy telt az idő, úgy koptak ki az emberek, míg végül az ottani csapatból csak én maradtam. Ezért az akkori edzőmmel (Vaszkán Gáborral) úgy döntöttünk, hogy megélné bejárni Békéscsabára, így kerültem

Tóth Sándorhoz, aki jelenleg is az edzőm. Kezdetben heti egyszer/kétszer jártam be edzésekre Sanyi bácsihoz, közben a többi napon otthon ugyanúgy otthon edztem. Ez nagyjából 1,5-2 évig tartott. Ezután Békéscsabán folytattam a középiskolai tanulmányaimat, így rendszeresen tudtam Sanyi bácsinál edzeni. A kezdet számomra nem volt zökkenőmentes, mert nem igazán volt olyan versenyszám, amiben sikerélményt tudtam szerezni. De az edzőim mindig azzal biztattak, hogy eljön az én időm, amikor hosszabbakat kell majd futni, csak legyek türelmes. Az edzéseken mindig remek hangulat uralkodik, ami miatt már megéri eljáráni edzésre, hisz csapatban futni a legjobb. A jövőt tekintve bizakodó vagyok, célom, hogy minél több nemzetközi versenyen vegyek részt és minél jobb időeredményeket érjek el.”

KUBASI JÁNOS (2004) SVSE, sokszoros junior országos bajnok távfutó.

„Az atlétikát 10 éve kezdtem el, de a kezdetekkor még nem fektettem bele elég energiát és időt, mivel más sportokat is űztem mellette. Onnantól kezdett el jobban érdekelni, amikor számos diákolimpián és mezei futóversenyen értem el kimagasló eredményeket. Ezek a pillanatok ébresztettek rá, hogy mennyire dül bennem a versenyszellem és a másokkal való megmérettetés. Mikor serdülőkorba léptem, a hirtelen növekedés miatt lesérültem, aminek ára 1 év kényszer pihenő volt. A távollét a futástól annyira rosszul érintett, hogy többször gondolkodtam a feladáson, de az edzőm motivációjának hála kitartottam a sportág mellett. Az elmúlt 3 évben olyan kiemelkedő eredményeket értem el, amikkel saját magamat és a kiskori énem is megleptem. Az én véleményem

szerint az atlétika, azon belül is a futás egy olyan sportág, ahol csak önmagadra tudsz hagyatkozni. Az edződ a pálya szélén egy támasz, aki abban segít, hogy ezt a feladatot, amit kínálnak a versenyek, meg tud oldani egyedül. Amikor megpróbáltatás előtt állok, mindig elfog egy jó érzés, hogy újra a pályára léphetek, és megmutathatom, ki is vagyok. Az atlétika a való életben is rengeteg pozitív hatással bírt rám, többek között önbizalmat, fegyelmet, akaratot és kitartást adott. Megtanított arra, hogy az életben alázatosnak kell maradni minden helyzetben.”

Cseke

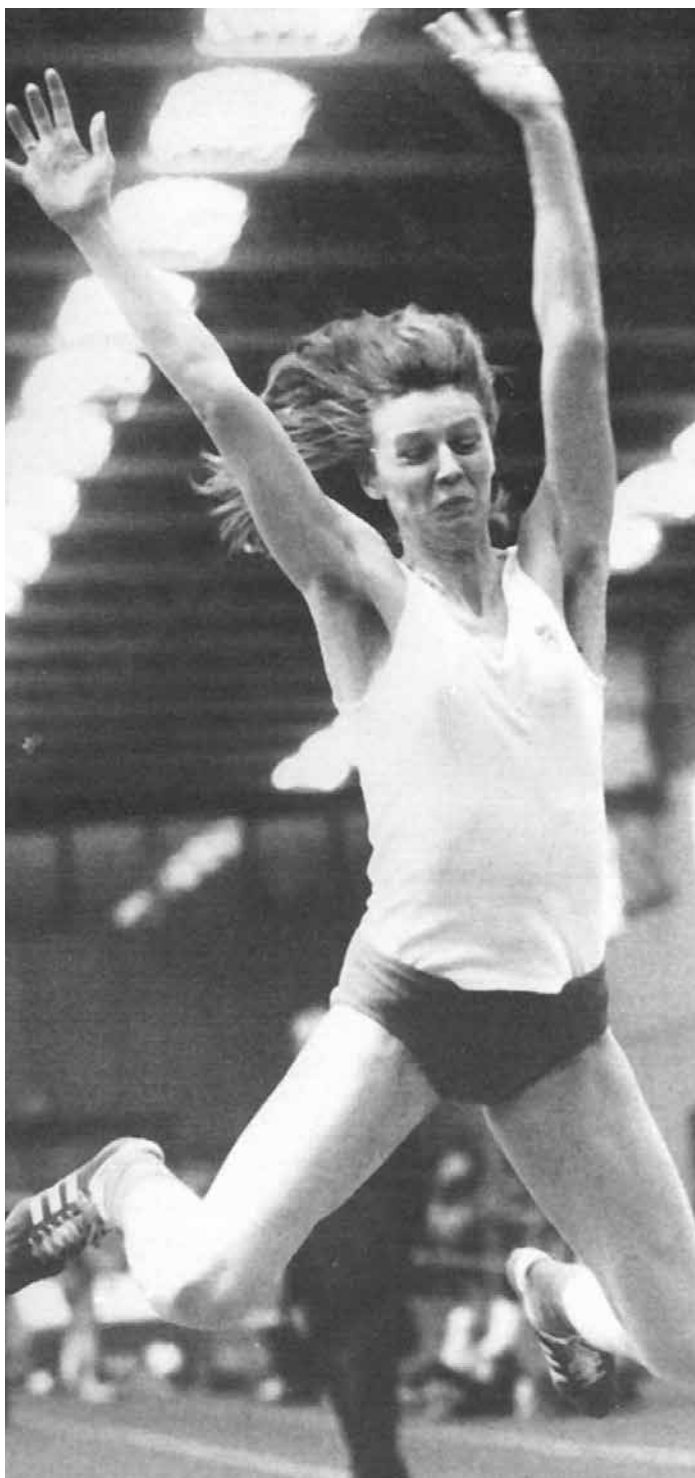

Egy atléta elismerése

Korának meghatározó alakja volt a magyar atlétikában **Szabó Ildikó** távolugró, rövidtávfutó.

Olimpián V. helyezett, Európa-bajnokságon ezüstérmes távolugrásban. Országos bajnokságot nyert három alkalommal távolban és 100 m-en, két alkalommal 200 m-en, egy alkalommal 100 m gáton. Fedett pályán 60 m-en. Országos csúcst ért el távolugrásban és a 4×100 m-es váltóban. Egyéni legjobb eredménye távolugrásban: 676 (1977). A „HAJRÁ FUTÁS” Egyesület tiszteletbeli tagja.

Versenyzői pályafutásának elismeréseként, a magyar kormánytól, 2022. augusztus 19-én a **Magyar Ezüst Érdemkereszt** kitüntetésben részesült.

Szabó Ildikó gondolatai

Egy mondat a futásról:

„Egyszer azt mondták nekem, hogy a futáshoz nem kell kimagasló tehetség, csak elhatározás, szorgalom és kitartás, és én elhittem.”

Egy üzenet a fiatal atlétáknak:

„Legyen célod, ami motivál, és legyen elhivatottságod, ami sokszor átsegít a kemény edzéseken! Mindig fogadd meg edződ tanácsait, és veled közösen a cél érdekében tegyél meg mindent!”

Ha újra kezdeném:

„Ha újra kezdeném, mindent ugyanúgy csinálnék és ugyanazokért a célokért, csak még nagyobb elszántsággal.”

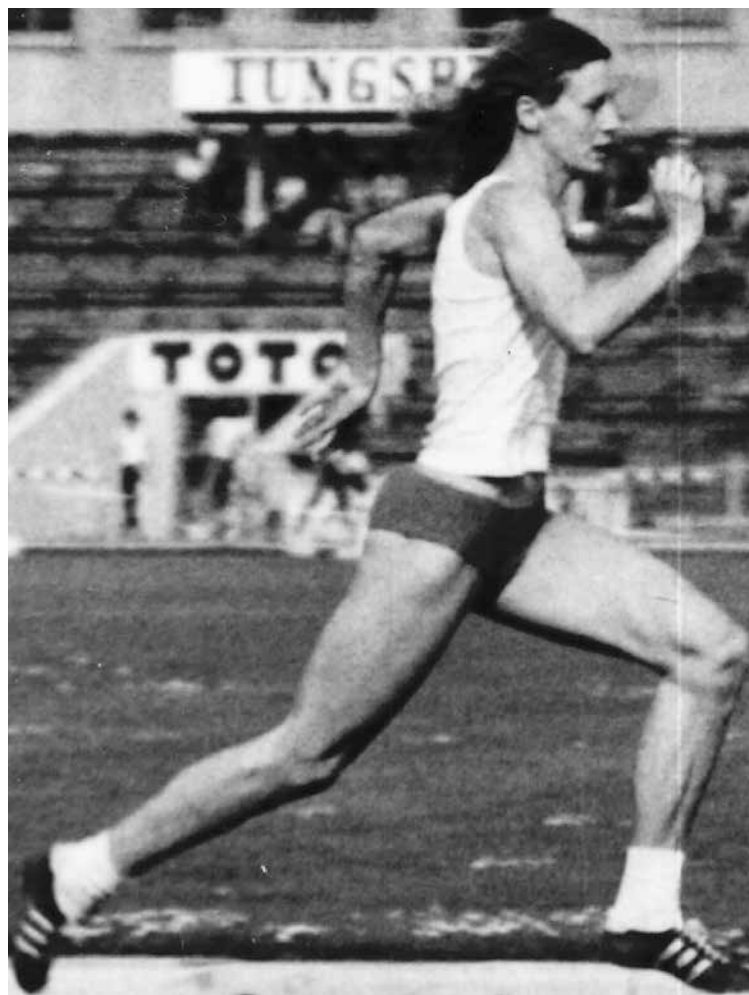
Miért szép az atlétika?

„Pontosan nem lehet megfogalmazni, mert mindenkinek másért szép! Minden sportág alapja az atlétika, és egyben az önmegvalósítás egyik legszebb és leglátványosabb formája.

Sokszínűségével (futás, dobás, ugrás) kitűnik minden más sportág közül. Tartozni egy olyan csapathoz, ami hosszú távon meghatározza egyéniségünk alakulását, és megfelelni a kihívásoknak. Nekem azért szép, mert nagyon sok szép emlékem fűződik hozzá, bajnoki, EB., olimpiai érmek és helyezések.”

Mit adott számodra az atlétika?

„Nagyon sokat! Felejthetetlen sikereket, örömet, néha könnyeket, kitartást. Sok őszinte barátot, utazást, és rengeteg élményt. Megtámasztott arra, hogy soha nem szabad a céljaidat feladni.”

Mit jelent számodra a hazaszeretet?

„A hazaszeretet számomra a hazám iránti tisztelet és ragaszkodás. Itt születtem, itt nőttem fel, és itt értem el sikereimet. Számos külföldi verseny után, ahol címeres mezben hazámat képviseltem, mindig csodálatos érzés volt ismét magyar földre lépni, mert ez az én HAZÁM!”

Az olimpiáról:

„Minden sportág versenyzőinek az álma és a vágya, hogy részt vehessen az olimpián. Az én álmom is ez volt, és már nagyon fiatal koromban mindent megtettem azért, hogy kijussak a világ legrangosabb eseményére, és ott képességeimnek megfelelően a lehető legjobbat kihozzam magamból. Rengeteg edzéssel és nagyon sok lemondással járt ez a cél, de minden áldozatot megért az az élmény, amit egy olimpiai részvétel nyújthat egy sportoló számára. Az 1972-es müncheni olimpiára is megugrottam a kiküldetési szintet, de túl fiatalnak és esélytelennek tartottak, és ezért sajnós nem utazhattam ki. Az 1976-s montreali olimpián viszont minden vágyam teljesült, és 5. lettem! Soha nem felejttem el azt az élményt, amikor több ezer néző szurkol függetlenül attól, hogy milyen nemzetiségű sportoló vagy. Nagy élmény volt számomra az is, hogy találkozhattam világhírű sportolókkal, akiket korábban csak a TV-ből vagy az újságokból ismerhettem. Számomra felejthetetlen élmény volt az olimpia!”

Mit jelent számodra a kitüntetés, a Magyar Ezüst érdemkereszt?

„Minden sportág sportolója a sportpályafutása során arra törekszik, hogy minél jobb eredményeket érjen el itthon és a magyar nemzeti színekben, nemzetközi versenyeken. Ez alól én sem voltam kivétel az 1970-es, 1980-as években. Ezt az egykori hozzáállásomat és eredményeimet díjazták most, aminek nagyon örülök, és hatalmas megtiszteltetés számomra! Szeretném megköszönni annak a jótévőnek, aki ennyi év eltelté után felterjesztett erre a díjra! Köszönöm!”

Szabó Ildikó méltán részesült ebben a szép kitüntetésben. Sportolói pályafutása alatt végtelen alázattal szolgálta szeretett sportágát, az atlétikát. Sokkal inkább az egyesülete, a nemzeti válogatott érdekeit tartotta szem előtt, mint személyes érdekeit. A HAJRÁ FUTÁS Egyesület minden tagja amellet, hogy nagyon örül az elismerésének, büszkék vagyunk arra, hogy a kiváló atléta az egyesület tiszteletbeli tagja.

Cseke

A Magyar Ezüst Érdemkereszttel,
példaértékű sportpályafutása elismeréséért

Áldott karácsonyi ünnepeket
és sikerekben, örömeinkben, békeességben gazdag,
boldog új évet kívánunk
minden atlétának, futónak,
a Hajrá Futás Magazin olvasóinak!
„HAJRÁ FUTÁS” Egyesület

Gyerekek és a futás

A „HAJRÁ FUTÁS” Egyesület mottója: gyerekekkel foglalkozni annyi, mint jövőt építeni.

Úgy gondoljuk, hogy az életben a legfontosabb a gyermek. Gyermek nélkül nincs jövő. Nincs nemzet. Nincs semmi, csak a visszafordíthatatlan elmúlás.

Nézetünk szerint a legnagyobb odafigyelést, törődést, szeretetet a gyermeknek kell nyújtani. Nem lehet ez másként a sport területén sem. Az utánpótlás megfelelő nevelése nélkül eredmény sincs. Mai számítógépes, internetes, okostelefonos világunkban különösen fontos a gyermekek egészséges, sportos neveltetésének elősegítése. S talán ez az egyik legnehezebb, de legszebb feladat is. „Ép testben ép lélek” – tartja a bölcsélet. Meggyőződésünk, hogy a rendszeres mozgás alapvető a gyermek szellemi fejlődéséhez, egészséges lelkületéhez. Nos, egyesületünk ennek szellemében igyekszik tenni dolgát, megszerettetni a mozgást, a futást a legfiatalabb gyerekekkel is egy ideális helyszínen, a csodálatos Nagyerdőben rendezett versenysorozatunkkal. Végtelen jó érzés a rajt előtt beszélgetni a gyerekekkel, hozzájuk

szólni, biztatni őket a mindennapi mozgásra, a futás szeretetére. Látni az érdeklődő tekinteteket felemelő élmény. Megértik, hogy elsősorban önmagukkal versenyeznek, önmagukat kell mindenek előtt legyőzniük. Ha azt kérdezem tőlük, mi a legfontosabb a versenyen, már tudják, hogy a sportszerűség. Igen, a sportszerűség. Fontosabb, mint a győzelem. Sportszerűen versenyezni, a versenyzőtársakat tisztelni, a célba érkezés után egymásnak gratulálni. Sportszerűség a pályán épp úgy, mint az életben. Igyekszünk példát felmutatni számukra, olyan nagyszerű sportolót például, mint az olimpiai ezüstérmes, Európa-bajnok, a nemzetközi Fair Play-díjban részesült fantasztikus atléta, **Rozsnyói Sándor** történetét. Ő volt az a kiváló atléta, aki olimpiai aranyérmes lehetett volna, ha a versenybírószám előtt azt vallja, hogy ellenfele szabálytalanul akadályozta. Rozsnyói Sándor azonban úgy nyilatkozott, hogy nem volt szabálytalan az angol versenyző, így ezüstérmes lett. Végül pedig csodálatos pillanat megélni, amikor 5-6 éves gyerekek egyszerre kiáltják: Hajrá Futás!

Cseke

Nyaralás futással

Ha külföldön töltöd az időt, akkor se hagyd otthon a futócsuccod! Ha beleizzadsz, kimoshatód. Megszárad egyik napról a másikra. Egy-két órát ki tudsz szakítani a napjaidból. Ha nem terhel le nagyon más elfoglaltságod, fuss! Kelj fel korábban! Míg a többiek aludnak, te alaposan megizzadva jól indíthatod a napod. Futásra alkalmas helyet mindenütt találsz, járdán, úton, ösvényen, keresztül-kasul, árkon-bokron át. Ha úttesten mész, mindig a forgalommal szemben fuss! Biztos, ami biztos. Ha 6 perces kilométereket tudsz, akkor fél óráig fuss egy irányba, aztán fordulj vissza! Ha nehezen igazodsz el ismeretlen helyeken, mint én is, akkor alaposan figyelj meg az elágazásokat, a kanyarodókat, a jellegzetes házakat, falfirkákat, mindent, ami szemet szúr, ami segít majd hazatalálni. Ne rohanj! Pihenni jöttél. Fuss, ahogy jólesik! Olyan helyekre vetődsz el, ahová a többiek nem. Olyanokat láthatsz, amit a többiek nem. Óriás fenyőket a havas Tátrában. Öltönyös hajléktalant a londoni aszfalton, ahogy kikászálódik a hálósáskjából, és bekapcsolja a laptopját. A padovai utcaseprőket, ahogy a bulizók után gépekkel takarítják a főteret a piros nap fényében. A pistoiai kertészetek fenyőit, ciprusait és pálmáit. A Székelykő lábánál nézed az otromba román zászlókat a színmagyar faluban, Torockó gyönyörű hófehér házait, és hogy a cégtáblák és a muskátli ablakok piros-fehérezöldek. Olasz szántföldek mellett kocogsz el, ahol hatalmas géppel három napbarnította parasztember ládába szedi a salátát, hogy reggelre a velencei piacon találjon majd gazdára. Cavallino tengerpartján futva recsegnek a kagylók a cipőd alatt, míg a korán kelő német gyerekek homokvárjait kerülgeted. Vidd magaddal a telőd, és örökítsd meg ezeket! Ilyeneket nem sokan látnak. A szállásotokra érve, kellemesen elfáradva ha zuhanyzol, és arra gondolsz, hogy Debrecenben vár a legcsodálatosabb futóhely, az árnyas Nagyerdő.

Varga Lajos

Egy olimpikon az atlétatalálkozókról

XI. Atlétatalálkozó

A XX. század magyar olimpikon atlétáinak találkozója

A „HAJRÁ FUTÁS” Egyesület 2023 májusában rendezi a már megszokott helyszínen, Debrecenben, a csodálatos Nagyerdőn a következő, XI. Atlétatalálkozót, a XX. század magyar olimpikon atlétáinak részére. Az egyesület meghívását eddig 97 kiváló atléta fogadta el. A találkozó – amely a HAJRÁ FUTÁS versenysorozat keretében kerül megrendezésre – legfontosabb célja, hogy az évek, sőt adott esetben évtizedek óta egymást nem látó atléták ismét kezet foghassanak, megölelhessék egymást. További célunk az atlétatalálkozókkal, hogy a fiatal futók, a gyerekek megismerjék, testközelből láthassák a kiváló atlétákat és azok eredményeit.

ZIEGNER ANIKÓ olimpikon távolugró:

Nagy örömmre, ismét meghívást kaptam Cseke Istvántól Debrecenbe, most az olimpikonok találkozója, 2023-ra. Már az első felkérésre, 2016-ban, a rövidtávú futó bajnokok találkozója is nagy várakozással készültem. Nagyon egyszerűnek tűnt a dolog! Debrecenben sokat versenyeztem, még persze a múlt század második felében. Emlékezetes csapatbajnokságokat vívtunk, az Arany Bika Szállóban is éjszakáztunk a 2 napos viadalokon. Most Budapesten felszálltam az IC-re, Debrecenben leszálltam, majd a villamossal elmentem a Nagyerdőig, ott kis segítséggel megtaláltam a stadiont. Körbejártam, felmentem a lelátóra, de rendezvénynek, csoportosulásnak, pláne atlétáknak nyomát sem láttam. Éreztem, hogy alighanem rossz helyen járok.

Megindultam másfelé. Egy kutyasétáltatótól megkérdeztem, van-e ötlete, hogy hol lehet az atlétatalálkozó? Mondta: próbáljam meg az atlétikai stadionban. Hát persze. Én a focistadionban voltam, annak előtte ilyenben rendezték az atlétikai versenyeket. Az útmutatás alapján viszonylag könnyen megtaláltam az igazán gyönyörű, a sok sikert elért a debreceni atlétákhoz méltó pályát. Na, most már biztosan jó helyen járok, gondoltam én. De itt sem láttam ismerős kortárs atlétát, meg összejövetelre utaló csoportosulást sem! Egy jó kiállású, középkorú, szimpatikus úriembert megkérdeztem, tudna-e segíteni, hogy hol lehet az atlétatalálkozó? Rövid gondolkodás után visszakérdezett: Cseke? Igen, mondtam én. Hát nem olyan könnyű elmagyarázni annak, aki nem ismeri Debrecen, de tudja, mit, itt az autóm, szívesen elviszem, tudom, hol szokta tartani a futóversenyeket, atlétatalálkozókat. Úgy is lett! Hipp-hopp odaértünk. A parkolóból csak egy rövid földúton kellett besétálnom az erdőbe. Nagyon örültem a megérkezésnek, de különösen annak a látványnak, ami fogadott! Nagyon sok mosolygós, futástól kipirosodott gyerek, gondoskodó, vagy már büszke szülő, nagyszülő töltötte be a feldíszített tisztást, ahol nagy feliratok és hangosbemondó köszöntötte a XX. század bajnokait. Sok régi kedves sporttárral találkoztam, beszélgettünk, nosztalgizáltunk a régi időkről, nagyon jó volt! A kispajtások versenyébe iktatva egy

Ziegner Anikó a dobogón (2016)

kis váltófutást is teljesítettünk. Jó volt újra futni azokkal a lányokkal (most már nagymamákkal), akikkel régen a válogatott viadalokon. Egy kisebb sportsérülés történt, Markó Margit lába meghúzódott, de Szabó Ildi és Balogh Györgyi segítségével mosolyogva, négyesben tudtuk átszakítani a célszalagot. Utána nagyon hangulatos vendéglátással, ajándék póló, emléklap, serleg átadásával, a fiatal futók jelenlétében és tapsa kíséretében, minden egyes futóbajnok eredménylistájának felsorolásával zárult az összejövetel. Nagy köszönet Istvánnak és segítőinek a nagyszerű élményért! A hazaút igen egyszerűnek bizonyult, ugyanis több sporttársam is felajánlotta, hogy természetesen elvisz autóval Pestre. Baumann Gizinek köszönöm a szállítást, és azt, hogy még hazaúton is jót beszélgettünk. 2022 nyarán ismét meghívást kaptam, az ugróbajnokok találkozója. Utólag is köszönöm, István! Most elővigyázatos voltam, megkérdeztem Pistát, hogy jutok oda tömegközlekedéssel? Ő, szokásához híven, készséggel és azonnal válaszolt: „1-es villamossal a stadionig, Vidámparkig, onnan 10-15 perc séta, Köztemető 3-as kapu.” Oké! Onnan már tudtam az erdei bejárat. Na, ez most menni fog, gondoltam naivan! IC, villamos, nézem az állomás feliratokat, majd csak kiírják, hogy stadion vagy Vidámpark, de nem! Gyanúsán sok megálló után megkérdeztem a vezetőt, mikor érünk ehhez a megállóhoz? Már rég elhagytuk, mondta, nemsoká visszaérünk a vasútállomáshoz! Tanácstalanul leszálltam, de abban a pillanatban megláttam egy taxit, ami meg is állt mellettem. Ez volt az egyetlen esélyem, hogy időbe odaérjek! Újabb szerencsémre sportkedvelő sofőr sikerült leintennem, mert mikor elkezdtem neki magyarázni, hogy hová is szeretnék eljutni, egyből mondta, hogy tudom, hol szoktak lenni a futóversenyek, odaviszem! Így is lett, azért volt időnk kedélyesen elbeszélgetni, mert mi tagadás, elég messzire keveredtem a céltól! Ha nem jön a megmentő taxis, tán még most is ott bolyongok Debrecen utcáin! Megérkezésemkor ugyanaz az ünnepi, mosolygós, barátságos hangulat fogadott, a sok gyerekekkel, hozzátartozókkal! Pici csalódás volt, hogy a meghívottak számára képest viszonylag kevés sporttárral tudtunk találkozni. Talán az időpontválasztás nem volt szerencsés? Semmiképpen nem a szervezők, rendezők hibája. István és csapata előzetesen is, és a helyszínen is mindent megtett a találkozó sikeréért. Úgy is lett! Egy kis közös futás után, a fiatal futók és bajnok társaink tapsától övezve, végighallgathattuk egyenként, most az ugróbajnokok eredménylistáit, miközben a dobogón állva megkaptuk ajándékainkat. István olyan eredményeket is felsorolt, amire én már nem is emlékeztem! Hazaérkezve meg is kértem, hogy küldje el nekem, amit azon nyomban meg is tett! A szíves vendéglátás közben még beszélgethettünk, nosztalgizálhattunk egymással, még a távollevőkről is hallhattunk híreket. Jó volt. Kellemes meglepetés volt számomra, hogy a távollevők többségének valamelyik jelenlévő el tudta vinni az ajándékát, tehát azért sokan tartják még egymással a kapcsolatot. Ez jó hír! A búcsú utáni hazaút megint nagyon könnyűre és kellemesre sikeredett. Régi kedves csoporttársam, aki volt edzőmet, Cziffra Zolit hozta a találkozóra, hazavitt Gödög, miután leszúrt, hogy miért nem szóltam, hogy jövök, szívesen elhozott volna. Hazáig még jót beszélgettünk Juha Olgiekkal. Minden találkozás nagyszerű élményt jelentett számomra!

Várom az olimpikonok összejövetelét és az újabb kalandokat. Egyiket sem bánom! Nagyszerű, segítőkész, kedves emberekkel találkoztam. Kár lett volna kihagyni!

**SZERETETTEL VÁRJA AZ OLIMPIKONOKAT:
A „HAJRÁ FUTÁS” EGYESÜLET.**

A dobóatléták igaz barátok

Meghatározó alakja volt az 1980-as években a magyar atlétikának **Horváth Viktória**, a nagyszerű súlylökő, a Haladás, a BVSC és a NYVSC sokszoros válogatott atlétája.

Országos bajnokságot nyert kilenc alkalommal szabadtéren és hét alkalommal fedett pályán. Országos csúcsot ért el. Egyéni legjobb eredménye: 18,62 (1987).

– Kérlek, mondj valamit a kezdetekről. Hogyan találtál rá az atlétikára, és miért a súlylökést választottad?

– Vívóként kezdtem 8 évesen a sportot, amit 5 évig csináltam. Egy 3 tusa versenyen jött hozzám Szabó Gyula, és megkérdezte, nem lenne-e kedvem súlyt lökni? Igen mondtam, így kezdődött. Két év múlva már ifjúsági válogatott lettem.

– Mennyit és miket edzettél naponta?

– Naponta kétszer edzettem, ami tartalmazott súlyemelést, atlétikus/gátszőkdelést, ugrásokat, lépcsőzést, gyorsasági munkát, és természetesen sok technikai edzést.

– Melyik versenyed, eredményed, a legkedvesebb a legemlékezetesebb?

– A Vasutas Világjátékok. Nekem játszották a Himnuszt. A magyar csúcs, amit többször is megjavítottam, jó pár évig az enyém volt.

– Az olimpiára nem jutottál ki. Mi hiányzott ahhoz, hogy ezt elérd?

– Sajnálatos, de úgy érzem, nem rajtam múlt. 1988-ban és 1992-ben is megvolt a szintem, de nagy volt a szám, ezért nem vittek ki, ez nagyon bánt.

– Hogy érzed, sikerült magadból kihozni a maximumot, vagy esetleg maradt még benned?

– Úgy érzem, igen, kihoztam magamból a legtöbbet.

– Kik azok az edzők, versenyzők, akikre szívesen emlékezel?

– Első edzőm Gasztonyi János volt, aki rendszerességre és kitartásra tanított, ő volt a vivőedzőm. Utána Szabó Gyula, első atlétaedzőm, ő is hasonlókra és akarakterőre nevelt.

Amikor Budapestre kerültem, a keret-edzőmmel, Söjtör Józseffel készülhettem. Vele nagyon jó volt edzeni, támogatott mindenben. Őt mondhatom az igazi edzőmnek, rengeteget köszönhetek neki!

A dobóatléták igazi barátok, de a többi atlétával is jó kapcsolatom volt. Válogatott viadalokon általában a dobók tartották össze a csapatot, egyébként 52-szeres válogatott voltam.

Menyhárt Krisztinával nagyon jó kapcsolatom volt, még a sport után is. Kölni otthonában is többször meglátogattam, de ő is engem itthon. Csóke Katalin betegsége alatt is hetente beszélünk telefonon.

– Mit köszönhetsz a sportnak, mit adott számodra az atlétika?

– A sport akarakterőre, kitartásra, jellemességre és gerincességre tanított.

– Ha újra kezdheted, mit tennél másként?

– Amennyiben újra kezdhetném az életem, nem változtatnék. Bánatom csak az, hogy elűszott az olimpia. Szerencsére a szakmámban is sikeres voltam, vagyok. Akarakterőmet, kitartásomat és jellemességemet az atlétikának köszönhetem.

– Figyelemmel kíséred szeretett sportágad történéseit napjainkban?

– Természetesen.

Herth Hajnal többszörös országos bajnok súlylökő.

„**Horváth Viktória** atletikus alkattal rendelkezett. A hazai versenyeken magabiztos megjelenésével háta mögé utasította az ellenfeleket. Többször is javított az akkori országos csúcson. A nyolcvanas években együtt voltunk válogatottak, a versenyeken mindig ő bizonyult jobbnak. Viki más mentalitású emberként másokkal barátkozott, de a tisztelet mindig kölcsönös volt köztünk. Személyes közös emlék, hogy egy csapatban élhettük meg az edzőtáborok kemény munkáját, a válogatottság, az utazás élményét. A debreceni atlétatalálkozón, 2021-ben nagyon jó volt ismét találkozni vele is, szinte semmit nem változott, nem fogott rajta az idő.”

Cseke

A magazin megjelenését támogatja:

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.